

ΑΠΟΓΟΜΤΕΥΣΙΣ

ΝΟΣΤΑΓΓΟΣ τῶν καλῶν παλαιῶν καιρῶν διεμαρτύρετο :

— Δὲν ξέρω τί γίνεται ἀδελφέ μου, μετὰς προόδους τῆς Ἐπιστήμης. Μὲ λύπη

μου ὅμως βλέπω, ὅτι καὶ ἡ ἐπίδημις, ὅπως τόσα ἄλλα, ἔχασαν τὴν ποιήσιν τους, ὑπετάχθησαν καὶ αὐτὲς εἰς τὸν νόμον τῆς πεζότητος, πού εἶνε ὁ νόμος τῆς ἐποχῆς μας.

— "Ὡστε εἶχαν καὶ ἡ ἐπίδημις τὴν ποιήσιν τους ;

— "Αν εἶχαν λέει ; Δὲν ρίχνεις μιὰ ματιὰ στὸν Μεσαίωνα ; Κάθε μεγάλη ἐπίδημία Χολέρας ἢ Πανούκλας ἦτο καὶ μία πηγὴ ποιήσεως. Οἱ ἄνθρωποι κατελαμβάνοντο ἀπὸ μίαν ὑπέρτασιν αἰσθηματικότητος, πού εἶχε τὰς ὡραιότερας ἐκδηλώσεις. Ἡ ἐπίδημις ἐπροσωποποιούντο κ' ἐπερνούσαν διὰ μέσου τῆς ἀνθρωπότητος, μετὰ τὰς τιμὰς. Λιτανεῖαι, ἐξορκισμοί, μεγαλοπρεπεῖς θρησκευτικαὶ πράξεις ὑπεδέχοντο τὴν ἐμφάνισιν των. Ὁργια ἐτελοῦντο πρὸς τιμὴν των. Καὶ ἐνῶ ἡ ζωὴ, ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, ἐμαραίνετο κ' ἔσβυνε μελαγχολικά, ἀπὸ τὸ ἄλλο ἔφθανεν εἰς τὴν μεγαλειτέραν τῆς ἔντασιν. Οἱ ἄνθρωποι, πού ἐπρόκειτο ν' ἀποθάνουν μετὰ μίαν ἡμέραν, ἐξοῦσαν τὴν προηγουμένην διὰ μίαν αἰωνιότητα. Ἡ ποίησις καὶ ἡ τέχνη...

— Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ;

— Πῶς ὄχι ; Εἰς τὰς μεγάλας ἐπίδημιας ἡ φιλολογία ὀφείλει ὑπερόχους σελίδας. Τί ἄλλο

εἶνε, σὲ παρακαλῶ, ἡ Δεκαήμερος τοῦ Βοκακίου παρὰ ἓνας καρπὸς τῆς Πανούκλας ; Ὁ Μαντζόνι εἰς τοὺς Μελλονύμφους του μᾶς προσφέρει ἐξόχους σελίδας, πού τὰς χρεωστοῦμεν ἀποκλειστικῶς, καὶ αὐτάς, εἰς τὴν ἰδίαν ἀπαισίαν νόσον. Καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλοι...

Ἀλλὰ γιατί νὰ μὴν πᾶνε ἀκόμη παραπάνω ;

— Μέχρι Θουκιδίδου δηλαδή .

— Ἀκριβῶς. Μήπως ἡ περιγραφή τοῦ λοιμοῦ τῶν Ἀθηνῶν, κατόπιν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ αἰώνια ἀριστουργήματα ;

— Ὑποθέτεις λοιπὸν ὅτι ἡ σημερινὴς ἐπίδημις δὲν μποροῦν νὰ ἐμπνεύσουν πλέον ;

— Πῶς νὰ ἐμπνεύσουν, ἀγαπητέ μου ; Ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια ἀκόμα ἡ ἐπίδημις εἶχαν κάποιαν ποιήσιν. Ἡ λιτανεῖς, ἡ περιφορὰ τῶν εἰκόνων, οἱ ἐξορκισμοί, τὰ σύνορα πού ἐχάραξαν οἱ ἀπλοῖκοι ἄνθρωποι μετὰ λιθαράκια γύρω ἀπὸ τὰ χωριά, γιὰ νὰ κλείσουν ὁξω τὸ Θανατικόν, ὅλ' αὐτὰ εἶχαν ἐπὶ τέλους μιὰ γραφικότητα, μιὰ αἰσθηματικότητα, εἶχαν ποιητικὰ στοιχεῖα. Σήμερα...

— Σήμερα τὸν λόγον ἔχουν ὁ κ. Ρέπουλης καὶ ὁ κ. Σάββας, ἀντὶ νὰ τὸν ἔχουν ποιηταί.

— Πῶς θέλεις νὰ τὸν ἔχουν οἱ ποιηταί ; Τί σχέσιν ἔχουν οἱ ποιηταί μετὰ τὰ μικρόβια, μετὰ τοὺς ὀρροῦς, μετὰ τὰ ἐμβόλια, μετὰ τ' ἀντιχολερικά συνεργεῖα, μετὰ τὰς ἀπολυμάνσεις ;

Καὶ κατέληξε μετὰ βαθύτατον ἀναστεναγμόν :

— Ἄς τα νὰ πᾶν στὸ Διάβολο ! Ἡ Χολέρα ἦρθε μέσα στὰ πόδια μας, ἡ Πανούκλα ἐπίσης. Τῆς ἐκατάλαβες ;

— Ὅχι.

— Οὐτ' ἐγώ. Μὰ εἶνε ζωὴ αὐτὴ ἐπὶ τέλους ;

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΔΕΔΕΑΓΑΤΣ.— Ἡ καεῖτα συνοικία ὑπὸ τῶν Βουλγάρων